Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

17 май 2013 година*

„Конкуренция — Картели — Европейски пазар на морски маркучи — Решение, с което се установява нарушение на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП — Определяне на цените, разпределение на пазара и обмен на чувствителна търговска информация — Отговорност за неправомерното поведение — Глоби — Насоки относно метода за определяне на размера на глобите от 2006 г. — Оправдани правни очаквания — Таван от 10 % — Смекчаващи обстоятелства — Сътрудничество“

По дело T-146/09

Parker ITR Srl, установено във Вениано (Италия),

Parker-Hannifin Corp., установено в Мейфийлд Хайтс, Охайо (Съединени американски щати), за което се явяват B. Amory, F. Marchini Càmia и F. Amato, avocats,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, представлявана първоначално от г-н N. Khan, г-н V. Bottka и г-н S. Noë, впоследствие от г-н Bottka, г-н Noë и г-н R. Sauer, в качеството на представители,

ответник,

с предмет, като главно искане, частична отмяна на Решение C (2009) 428 окончателен на Комисията от 28 януари 2009 г. относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39406 — Морски маркучи), в частта, в която решението се отнася до жалбоподателите, и при условията на евентуалност — искане за отмяна или за съществено намаляване на глобата, която им е наложена с посоченото решение,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi, председател, г-н M. Prek и г-н S. Frimodt Nielsen (докладчик), съдии,

секретар: г-жа J. Weychert, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 април 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства в основата на спора

Отрасъл за производство на морски маркучи, предназначени за петрол и газ

1 Морските маркучи се използват за прехвърляне на суров или преработен петрол и други петролни продукти от съоръжения, изградени в близост до брегове (например буйове, обикновено закотвени в открито море, които служат за място за швартоване на нефтени танкери, или плаващи платформи за извличане, складиране и разтоварване, които са системи от плаващи цистерни, използвани за извличане на петрол или газ от съседна платформа, обработка и складиране до неговото трансбордиране към нефтен танкер), върху танкери и след това за разтоварване на посочените продукти от тези плавателни съдове обратно към крайбрежните съоръжения (например буйове) или на сушата.

2 Морските маркучи се използват в близост до браговете, тоест във водата или в близост до нея, докато промишлените или наземни маркучи се използват на сушата.

3 Всяка инсталация от морски маркучи съдържа според специфичните нужди на клиентите определен брой стандартни маркучи, специални маркучи със съединения в двата края и допълнителни устройства като клапани, крайно предаване или плаващо устройство. В настоящия случай изразът „морски маркучи“ обхваща тези допълнителни устройства.

4 Морските маркучи се използват от петролни компании, производители на буйове, пристанищни терминали, петролната индустрия и правителствата и се купуват или за нови проекти, или за подмяна.

5 Когато става въпрос за нови проекти, петролните терминали или другите крайни ползватели по принцип ангажират инженерни компании (наричани също „производител на първично оборудване“, „производител на оригинално оборудване“ или „производител на оборудване“) за изграждане или инсталиране на нови съоръжения за доставка на петрол, като системи за швартоване на единен пункт или плаващи платформи за извличане, складиране и разтоварване. За такива проекти производителят на оборудване купува пълна инсталация от морски маркучи от производител.

6 След като морските маркучи са инсталирани, отделните части трябва да бъдат подменени в период между една и седем години. Покупките на морски маркучи за подмяна (известни също под името „сектор на резервните части“) често се извършват пряко от крайните ползватели. В някои случаи обаче те възлагат и централизират своите покупки на дъщерни дружества или външни предприятия. Продажбите с цел подмяна представляват по-голяма част от пазара на морски маркучи в света, отколкото продажбите на нови продукти.

7 Търсенето на морски маркучи зависи в голяма степен от развитието на петролния сектор, и по-специално от добиването на петрол в отдалечени от мястото на потребление зони. С времето търсенето се е разраснало. То е до известна степен циклично, свързано с движението на цените на петрола. Търсенето започва да става значително в края на 60-те години и нараства в началото на 70-те години, особено от регионите производители на петрол в Персийския залив, Северно море и Северна Африка. През 80-те години се увеличава търсенето от развиващите се национални петролни предприятия в Южна Америка. В края на 90-те години търсенето се пренасочва към Западна Африка.

8 Морските маркучи се произвеждат от предприятия, известни с производството на гуми и каучук, или от някое тяхно поделение („spin-off“). Те се изготвят по поръчка, съобразно с нуждите на клиентите. Тъй като търсенето на морски маркучи е доста разпръснато в географски план, повечето производители на морски маркучи ангажират голям брой агенти, които предоставят, за специфични пазари, общи маркетингови услуги и предлагат продуктите си чрез публични тръжни процедури.

9 Морските маркучи се търгуват в целия свят и основните производители осъществяват дейност в международен мащаб. Нормативните изисквания, приложими към морските маркучи, не се различават съществено в отделните държави и макар техническите изисквания да се различават според околната среда и условията за използване, това не се възприема като пречка за продажбата на морски маркучи в целия свят.

10 Накрая, през разглеждания в обжалваното решение период участниците в картела са продавали морски маркучи, произведени в Япония, Обединеното кралство, Италия и Франция на крайни ползватели, както и на производители на оборудване, установени в различни държави от Европейския съюз и от Европейското икономическо пространство (ЕИП). Макар че повечето системи от морски маркучи имат за крайно местоназначение неевропейски региони, някои от основните производители на оборудване в света са установени в различни държави от Съюза и от ЕИП.

Представяне на жалбоподателите

11 Един от двамата жалбоподатели, Parker-Hannifin Corp., се занимава с производство на системи и технологии за движение и управление, като предлага решения в областта на прецизната обработка за широка гама търговски, мобилни, промишлени и въздухоплавателни пазари.

12 Parker-Hannifin е разделено на осем групи: авиокосмическа, хидравлични системи, филтри, промишлен контрол и проверка на климата, системи за пренос на течности и газ, уплътнители, контролно-измервателни уреди и автоматизация/пневматика. Групата за системите за пренос на течности и газ е разпределена в четири георгрaфски района (Северна Америка, Южна Америка, Съюза и Азия). В Съюза групата за системи за пренос на течности и газ е съставена от четири отделения и оперативен отдел. Продуктите на посочения оперативен отдел се продават на световния пазар на петрол и газ от морски находища.

13 Parker-Hannifin е дружество майка на Parker-Hannifin International Corp. Последното на свой ред е дружество майка на Parker Italy Holding LLC. Parker Italy Holding LLC притежава Parker Italy Holding Srl, дружество майка на другия жалбоподател, Parker ITR Srl.

14 Консолидираният оборот в световен мащаб, реализиран от Parker-Hannifin за всички продукти през финансовата 2006 г., е достигнал 7 410 милиона евро.

15 Parker ITR произвежда и продава промишлени и хидравлични маркучи, морски маркучи за петрол и газ, както и промишлени съединения. Оборотът на дружеството е бил [*поверително*] [1] евро през 2006 г. То е със седалище във Вениано (Италия).

16 Отрасълът за производство на морски маркучи, предназначени за петрол и газ, към който принадлежи Parker ITR, е създаден през 1966 г. от дружество Pirelli Treg SpA, дружество от групата Pirelli.

1 — Заличени поверителни данни.

17 През декември 1990 г. дейностите на Pirelli Treg в отрасъла за производство на морски маркучи са поети от ITR SpA, дружество, възникнало в резултат на сливането между Pirelli Treg и Itala, друго дъщерно дружество от групата Pirelli. През 1993 г. ITR е придобито от Saiag SpA.

18 След започване на преговори с Parker-Hannifin за евентуална продажба на неговата дейност за производство на морски маркучи в частност, на 27 юни 2001 г. ITR създава дъщерно дружество ITR Rubber Srl.

19 В това отношение следва да се уточни, че на 5 декември 2001 г. Parker-Hannifin Holding, дъщерно дружество в рамките на групата Parker, новосъздадено с цел да се закупи секторът за производство на каучукови маркучи на ITR, и ITR сключват договор, съгласно който Parker-Hannifin Holding придобива 100 % от акциите на ITR Rubber.

20 Второ, в разпоредбата на буква е) от преамбюла на договора се посочва, че прехвърлянето на сектора за производство на каучукови маркучи от ITR към ITR Rubber ще се извърши по искане на Parker-Hannifin Holding.

21 Трето, член 3.1.3 от договора предвижда, че „задължението на [Parker-Hannifin Holding] зависи [...] от осъществяването на трансфера от [ITR]. [Последното] постоянно ще информира [Parker-Hannifin Holding] за развитието на процеса на трансфер и [...] ще съгласува с [него] всички важни изменения на трансфера [...], които [ще се окажат] необходими или [ще бъдат] счетени за подходящи“.

22 Четвърто, член 7.1.2 от договора уточнява, че ITR Rubber, което е създадено „за целите на трансфера и преди датата [на същия] не е осъществявало търговия, не е обявявало сметки, нито е предприемало каквато и да е дейност, различна от тази, която е необходима, за да се осъществи изцяло трансферът, и след датата на трансфера е продължило обичайната дейност и не е упражнявало никаква друга дейност“.

23 На 19 декември 2001 г. ITR прехвърля своя сектор за производство на каучукови маркучи, включително сектора за производство на морски маркучи, на ITR Rubber.

24 Прехвърлянето поражда действие от 1 януари 2002 г.

25 На 31 януари 2002 г. ITR Rubber е придобито от Parker-Hannifin Holding и няколко месеца по-късно е преименувано на Parker ITR.

26 Parker-Hannifin Holding, впоследствие Parker Italy Holding Srl, притежават 100 % от дяловете на Parker ITR.

Административно производство

27 След започване на разследване от министерство на правосъдието на Съединените щати и органите за защита на конкуренцията на Япония и Обединеното кралство за сходни факти, [*поверително*], на 20 декември 2006 г. в Комисията на европейските общности е подадено заявление за освобождаване, разкриващо съществуването на картел на пазара на морски маркучи, на основание програмата за освобождаване от глоби или за намаляване на техния размер, предвидена в Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3, наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството“).

28 Тогава Комисията открива разследване за нарушение на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението ЕИП и провежда на 2 май 2007 г. редица проверки в Parker ITR, в други засегнати производители, както и в [*поверително*] и при г-н W.

29 Manuli Rubber Industries, Parker ITR и Bridgestone също са подали заявление за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, съответно на 4 май, 17 юли и 7 декември 2007 г.

30 На 28 април 2008 г. Комисията приема изложение на възраженията, което между 29 април и 1 май 2008 г. съобщава на различните засегнати дружества.

31 Всички са отговорили на изложението на възраженията в предоставения срок и са поискали, с изключение на [*поверително*]/DOM, ContiTech AG и Continental AG, да изразят становище по време на изслушване, което е проведено на 23 юли 2008 г.

Обжалваното решение

32 На 28 януари 2009 г. Комисията приема решение C (2009) 428 окончателен относно процедура по прилагане на член 81 от [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39406 — Морски маркучи) (наричано по-нататък „обжалваното решение“). По същество от обжалваното решение следва, че:

— то е адресирано до единадесет дружества, между които са жалбоподателите,

— посочените в него дружества са участвали, при различни условия понякога, в едно-единствено комплексно нарушение с предмет разпределение на тръжни процедури, определяне на цени, определяне на квоти, определяне на условия за продажба, географско разпределение на пазара, обмен на чувствителна информация относно цените, обема на продажбите и тръжните процедури за възлагане на обществени поръчки,

— картелът съществува поне от 1 април 1986 г. (въпреки че е вероятно той да датира от началото на 70-те години) и се разпада на 2 май 2007 г.,

— от 13 май 1997 г. до 11 юни 1999 г. картелът ограничава дейността си и настъпват разногласия между неговите членове, но според Комисията това всъщност не води до реално прекъсване на нарушението, организираната структура на картела е изцяло възстановена от юни 1999 г. при същите условия и със същите участници (с изключение на Manuli, което напълно възстановява участието си в картела през следващата година), и следователно има основания да се счита, че производителите са осъществили едно-единствено продължавано нарушение през периода от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г., или най-малкото, ако трябва въпреки всичко да се приеме, че е имало прекъсване, едно-единствено нарушение, което се повтаря; периодът от 13 май 1997 г. до 11 юни 1999 г. обаче не е взет предвид при изчисляване на глобата, с оглед на ограничения брой доказателства за нарушение в този период,

— отговорността на жалбоподателите е ангажирана за следните периоди:

  — Parker ITR: от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г.,

  — Parker-Hannifin: от 31 януари 2002 г. до 2 май 2007 г.

— съгласно критериите, предвидени в Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките“), основният размер на глобата, която следва да се наложи на всяко от дружествата, е определен, както следва:

  — Комисията използва като база средната годишна стойност на световните продажби на всяко от дружествата през периода 2004—2006 г., с изключение на Yokohama Rubber, за което взема периода 2003—2005 г.; в това отношение Комисията приема продажбите, които са фактурирани на купувачи, установени в ЕИП,

  — тя определя релевантните продажби на всяко едно от тях, като прилага техния дял от световния пазар към съвкупните продажби в рамките на ЕИП, в съответствие с точка 18 от Насоките,

  — приема 25 % от последната стойност (вместо предвидения в Насоките максимум от 30 %), като взема предвид тежестта на нарушението,

  — умножава така получената стойност по броя на годините на участие на всяко дружество в нарушението,

  — накрая, съгласно точка 25 от Насоките, с възпираща цел Комисията приема допълнителна сума, равна на 25 % от стойността на продажбите,

  — по-нататък, Комисията приема утежняващи обстоятелства по отношение на Parker ITR и още едно дружество, и отхвърля наличието на всякакви смекчаващи обстоятелства за останалите членове на картела,

  — накрая, въз основа на Известието относно сътрудничеството намалява глобата на две дружества, но отхвърля заявленията за намаляване, направени от Parker ITR и още едно дружество.

33 По отношение на Parker ITR Комисията е приела, че стойността на продажбите възлиза на [*поверително*] евро въз основа на дял от световния пазар от [*поверително*] %, че Parker ITR е участвало в картела в продължение на 19 години и 5 дни, което дава мултипликационен коефициент 19, а Parker-Hannifin — в продължение на 5 години, 3 месеца и 3 дни, което дава мултипликационен коефициент 5,5 и прилагайки различните коефициенти, уточнени в предходната точка, е определила основния размер на глобата на 19 700 000 EUR за Parker ITR и на 6 400 000 EUR за Parker-Hannifin.

34 С оглед на приетите утежняващи обстоятелства по отношение на Parker ITR и Parker-Hannifin, впоследствие глобата е увеличена на 25 610 000 EUR за първото дружество, като за сумата до 8 320 000 EUR от нея второто дружество е солидарно отговорно.

Производство и искания на страните

35 На 9 април 2009 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

36 Поради това че член на първи състав е бил възпрепятстван да заседава, председателят на Общия съд на основание член 32, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд е определил друг съдия за попълване на състава.

37 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (първи състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, поканва страните да представят някои документи и им поставя писмено въпроси. Страните изпълняват това искане.

38 На 12 март 2012 г. жалбоподателите представят искане за процесуално-организационно действие за представяне на нови документи.

39 Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 27 април 2012 г.

40 Жалбоподателите оттеглят искането си за процесуално-организационно действие по този повод.

41 Жалбоподателите искат от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение, в частта, в която се обявява Parker ITR за отговорно за периода от 1 април 1986 г. до 9 юни 2006 г., а Parker-Hannifin — отговорно за периода от 31 януари 2002 г. до 9 юни 2006 г.,

— да намали значително наложената на жалбоподателите глоба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

42 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

По искането за отмяна

43 Жалбоподателите посочват девет правни основания в подкрепа на жалбата.

44 С първото правно основание жалбоподателите твърдят, че неправилно се вменява на Parker ITR отговорността за нарушение в периода преди 1 януари 2002 г. и Комисията е нарушила принципа на личната отговорност, извършила е злоупотреба с процесуални права, нарушила е принципа на недопускане на дискриминация и не е изпълнила задължението си за мотивиране.

45 Второто правно основание се извежда от неправилно вменяване на жалбоподателите на отговорността за нарушението, свързана с неправомерното поведение на г-н P., който ръководи сектора за морски маркучи в предприятието.

46 С третото правно основание жалбоподателите поддържат, че неправилно е прието, че Parker-Hannifin е солидарно отговорно за нарушението с Parker ITR.

47 С четвъртото правно основание се твърди, че налагането на глоба на Parker ITR за периода преди 11 юни 1999 г. нарушава член 25, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), както и принципа на недопускане на дискриминация, и не е мотивирано.

48 В рамките на петото правно основание жалбоподателите посочват, че неправилно е увеличена глобата с мотива, че Parker ITR е имал роля на водач.

49 Шестото правно основание се извежда от нарушение на принципа на личната отговорност и на задължението за мотивиране по отношение на увеличението на наложената на Parker-Hannifin глоба поради приемането, че Parker ITR има роля на водач.

50 Със седмото правно основание жалбоподателите поддържат, че е нарушен принципът на защита на оправданите правни очаквания поради прилагане на погрешен метод за изчисляване на стойността на продажбите при определянето на глобата.

51 Осмото правно основание се извежда от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, на принципа на личната отговорност и на задължението за мотивиране при изчисляване на прага от 10 % от оборота.

52 Накрая, деветото правно основание се извежда от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания и на задължението за мотивиране поради отказа на Комисията да намали глобата заради сътрудничество.

53 Следва да се разгледат последователно първото, четвъртото, петото, шестото, второто, третото, седмото, осмото и деветото правно основание.

По първото правно основание, изведено от неправилно вменяване на Parker ITR на отговорността за нарушението за периода преди 1 януари 2002 г.

Обжалваното решение

54 По същество от съображения 327—329 и 366—373 на обжалваното решение е видно, че Комисията е приела, че в изпълнение на принципа на икономическата приемственост има основания да ангажира отговорността на Parker ITR, по-рано ITR Rubber, за извършеното нарушение като цяло, считано от 1986 г., след предприетото вътрешно преструктуриране в групата Saiag и трансфера на сектора за морски маркучи от каучук от ITR към ITR Rubber и впоследствие прехвърлянето на това дъщерно дружество към Parker-Hannifin, и да отхвърли изложените от дружеството в административното производство доводи, свързани с принципа на личната отговорност.

55 Комисията е уточнила и че е без значение фактът, че може би не се е позовала по същия начин на съдебната практика по друго дело, отнасящо се също за вътрешно преструктуриране на група, и това не е пречка да намери различно решение в конкретния случай, като отчете съвкупност от различни елементи.

Доводи на страните

56 Първото изтъкнато от жалбоподателите правно основание се състои от три части.

57 Жалбоподателите по същество поддържат в подкрепа на първата част от правното си основание, че Parker ITR не би могло да се счита за отговорно за периода преди 1 януари 2002 г., доколкото според тях от съдебната практика следва, че юридическото лице, което управлява предприятието към момента на извършване на нарушението, следва да носи отговорност за него, дори ако към датата на приемане на решението, с което то се установява, стопанисването на предприятието е поставено под отговорността на друго лице. Parker ITR обаче е станал собственик на активите, допринесли за нарушението, едва считано от 31 януари 2002 г.

58 Според жалбоподателите Комисията е допуснала грешка, като е приела прехвърлянето на активите от ITR на ITR Rubber за вид вътрешно преструктуриране на предприятието, което обосновава прилагането на теорията за икономическото приемство и оттам — отклонение от принципа на личната отговорност.

59 Жалбоподателите уточняват, че по-новата съдебна практика потвърждава, че в случай на прехвърляне на активи в рамките на една група теорията за икономическото приемство може да се приложи само ако структурните връзки между образуването приобретател и образуването прехвърлител все още съществуват към момента на приемане на решението за установяване на нарушението от Комисията.

60 Според жалбоподателите обаче между датата на неговото създаване, 27 юни 2001 г., и 1 януари 2002 г. ITR Rubber не е упражнявало никаква икономическа дейност. Става въпрос за създаване на посредник единствено за осъществяване на прехвърлянето на сектора за каучук на Parker-Hannifin. Според тях този предмет ясно личи от член 7.1.2. от споразумението, подписано между ITR и Parker-Hannifin.

61 Втората част от първото правно основание е изведена от злоупотреба с процесуални права.

62 Жалбоподателите поддържат по същество, че Комисията е обявила Parker ITR за отговорно за периода преди 1 януари 2002 г. единствено с цел да заобиколи член 25 от Регламент № 1/2003, който установява давностни срокове, чието прилагане би било пречка за санкциониране на ITR и Pirelli, и което следователно представлява злоупотреба с процесуални права.

63 Третата част от първото правно основание е изведена от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация и на задължението за мотивиране.

64 В подкрепа на своите доводи жалбоподателите изтъкват по същество, че в изложението на възраженията Комисията е приложила теорията за икономическата приемственост по идентичен начин по отношение както на тях, така и на Dunlop Oil & Marine Ltd, което се намира в доста подобно положение. Същевременно в обжалваното решение тя е изоставила теорията за икономическата приемственост само по отношение на Dunlop Oil & Marine Ltd, но не и по отношение на тях, и то без да изложи никакви мотиви, докато и в двата случая купувачът придобива активи от продавача, тоест дейности, свързани с морските маркучи.

65 Жалбоподателите посочват освен това, че като ги осъжда за периода преди 1 януари 2002 г., първо, Комисията се отклонява от предходната си практика, без да даде логично обяснение в тази насока, второ, не е отговорила на доводите, които те са изложили в отговор на изложението на възраженията, и трето, не е обяснила разликата в третирането между тях и Dunlop Oil & Marine Ltd.

66 Комисията оспорва тези доводи.

67 На първо място, Комисията поддържа по същество, че не следва да се прилага принципът на личната отговорност в случая, доколкото е налице икономическо приемство в рамките на една и съща група (съображения 370—373 от обжалваното решение). Според нея съдебната практика разграничава последиците от прехвърлянето на активи от тези от прехвърлянето на правно образуване, предвиждайки, че ако са прехвърлени единствено активи, въвлечени в нарушението, отговорността следва тези активи само по изключение, ако юридическото лице, което е притежавало тези активи, е престанало да съществува правно или е преустановило всякаква икономическа дейност. Обратно, когато бъде продадено правно образуване, отговорно за неправомерното поведение, същото това образуване остава отговорно за предишните си нарушения (Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693).

68 Според становището на Комисията от съдебната практика (Решение на Съда от 11 декември 2007 г. по дело ETI и др., C-280/06, Сборник, стр. I-10893) освен това следва, че икономическото приемство зависи от обстоятелствата, които преобладават към момента на прехвърлянето на активи, и че посоченото икономическо приемство не се засяга от последващата продажба на дъщерно дружество на ново предприятие. По отношение на отговорността последиците от последващата продажба на дъщерното дружество ще се уреждат от своя страна от съдебната практика относно прекратяването на предприятието. Според нея прекратяването на дейността на дружество, отговорно за дадено нарушение, няма за последица отпадането на отговорността на различните правни образувания, които преди това са съставлявали стопанската единица. Напротив, тези правни образувания могат винаги да носят солидарна отговорност, дори ако някои от тях са част от нова група към момента на приемане на решението за установяване на нарушението.

69 В настоящия случай според Комисията единствено прехвърлянето на активите от ITR на ITR Rubber, дружества, между които — както във всеки случай е установено — са съществували структурни и икономически връзки, когато и двете са участвали в групата Saiag, е релевантно с оглед на критерия за икономическата приемственост, тъй като пълната отговорност на ITR е прехвърлена върху неговото дъщерно дружество ITR Rubber, включително за периода преди създаването на същото.

70 Впоследствие тази отговорност се прехвърля на юридическото лице ITR Rubber и когато това юридическо лице става Parker ITR, след неговото прехвърляне на Parker-Hannifin, то ще остане отговорно за миналото неправомерно поведение на предишното дружество майка на ITR Rubber, съгласно съдебната практика, според която дадено правно образувание може да бъде подведено под отговорност за нарушение, извършено от предприятието, към което е принадлежало.

71 Комисията уточнява, че що се отнася до продажбата на ITR Rubber на Parker-Hannifin, не става въпрос за продажба на активи на несвързано предприятие, защото продажбата се отнася не само до активите, но и до съществуващо правно образувание, което носи със себе си своята отговорност.

72 По този начин продажбата на спорните активи вътре в групата Saiag, от ITR на ITR Rubber, и последващата продажба на последното на нова група, а именно групата Parker-Hannifin, следва да се разглеждат като две отделни събития, тъй като продажбата на ITR Rubber не би могла да заличи предходното икономическо приемство.

73 Освен това според Комисията единственият подходящ момент, за да се прецени фактическата обстановка и да се определи дали дадено прехвърляне на активи е осъществено вътре в група или между независими предприятия, е моментът на самото прехвърляне. Датата на приемане на решението за установяване на нарушението е от значение единствено за да се установи дали дадено дружество, отговорно за нарушението, е било прекратено след това.

74 Комисията впрочем счита, че продължителността на периода, през който съществуват структурни връзки след икономическото приемство, е без значение за неговото установяване, като от продаденото дъщерно дружество винаги може да се търси солидарна отговорност за нарушението заедно с останалите образувания от неговата предишна стопанска единица за периода на нарушението, изтекъл до продажбата на дъщерното дружество.

75 Комисията също така не споделя направения от жалбоподателите анализ на Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Hoechst/Комисия (T-161/05, Сборник, стр. II-3555) и счита по същество, че фактите не са сравними с тези по настоящото дело.

76 Комисията освен това твърди, че ITR Rubber е било създадено и е било притежавано изцяло от неговото дружество майка, а именно ITR, и крайното дружество майка на групата Saiag до неговата продажба на Parker-Hannifin. Според нея фактът, че в течение на шест месеца (от 27 юни 2001 г. до 1 януари 2002 г.) ITR Rubber е имало слаба икономическа дейност, потвърждава констатацията, че това дъщерно дружество е изпълнявало икономическата роля, отредена му от неговото дружество майка, и че то не е могло да действа самостоятелно, без тази преценка да се поставя под съмнение от това, което е можело да се случи между 1 януари 2002 г., датата, когато е извършено реално прехвърлянето на активите от ITR на ITR Rubber, и 31 януари 2002 г., датата, на която всички акции на ITR Rubber са били придобити от Parker-Hannifin.

77 Комисията уточнява в това отношение, че договорната забрана за ITR да упражнява влияние върху ITR Rubber, се прилага след прехвърлянето на активите, считано от 1 януари 2002 г., и че това означава, че договорът, с който се потвърждава продажбата, не може да бъде пречка за съществуването на една стопанска единица към момента на прехвърлянето.

78 Комисията накрая изтъква, че прехвърлянията вътре в групата от дружества са ставали обикновено между няколко правни образувания, контролирани от едно дружество майка, и че в този случай последното е това, което поначало носи отговорност, ако то е упражнявало решаващо влияние върху своите дъщерни дружества. Според нея икономическо приемство вътре в дадена група ѝ позволява по този начин да преследва дъщерното дружество, което е икономически приемник, дори ако посоченото дъщерно дружество вече не е контролирано от предишното дружество майка. Тази възможност според нея е полезна за целите на прилагането на конкурентното право, когато предишното дружество майка вече не съществува или от него не може да бъде търсена отговорност по други причини, както факта, че в настоящия случай по отношение на ITR и Saiag е изтекла давността за преследване на нарушението.

79 На второ място, Комисията счита, че съдебната практика ѝ признава свобода на преценка, която ѝ позволява да избере към кого да насочи решението си за установяване на нарушението, както в случай на икономическо приемство, така и по-общо, по отношение на дружеството майка и неговите дъщерни дружества; следователно тя може да реши да насочи обжалваното решение само към икономическия приемник, а именно Parker ITR, а не към все още съществуващия предшественик, а именно ITR и/или Saiag.

80 В отговор на втората част от първото правно основание Комисията оспорва твърденията на жалбоподателите, че тя е злоупотребила с процесуални права. Тя уточнява, че дори ако причината да насочи обжалваното решение и към Parker ITR е невъзможността да наложи санкция ITR или Saiag поради изтекла давност, този подход според нея е оправдан, тъй като същите активи, дори същото предприятие, според нея са продължили нарушението.

81 Колкото до третата част от първото правно основание, Комисията в частност изтъква по същество, че изложението на възраженията почива на неточни факти по отношение на Dunlop Oil & Marine Ltd. Всъщност според нея именно Unipoly Ltd, новият собственик на активите, имащи отношение към нарушението, е създал Dunlop Oil & Marine Ltd, а не продавачът на тези активи [*поверително*], което отличава положението на това предприятие от положението на жалбоподателите, при които в действителност е била осъществена продажба на правно образувание, а не само продажба на активи.

82 По отношение на твърдението за нарушение, изведено от неизпълнение на задължението за мотивиране, Комисията по същество счита, че става въпрос само за преформулиране на останалите твърдения за нарушения, изложени в подкрепа на това правно основание.

Преценка на Общия съд

83 Следва да се припомни, че правото в областта на конкуренцията на Съюза се отнася до дейността на предприятията (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 59).

84 Понятието за предприятие, в контекста на правото в областта на конкуренцията, трябва да се разбира като обозначаващо стопанска единица, тоест единна организация на персонални, материални и нематериални активи, която трайно преследва определена икономическа цел, макар и от правна гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (вж. в този смисъл решение на Съда от 12 юли 1984 г. по дело Hydrotherm, 170/83, Recueil, стр. 2999, точка 11, Решение на Общия съд от 11 декември 2003 г. по дело Minoan Lines/Комисия, T-66/99, Recueil, стр. II-5515, точка 122 и Решение от 15 септември 2005 г. по дело DaimlerChrysler/Комисия, T-325/01, Recueil, стр. II-3319, точка 85).

85 Освен това, по силата на принципа на личната отговорност, за наказуемо деяние отговорност може да носи само неговият извършител. В допълнение, съгласно принципа за индивидуално определяне на наказанията дадено наказание не може да бъде понесено от лице, различно от виновното. Следователно тези принципи, които представляват основни гаранции, произтичащи от санкционното право, се явяват пречка за ангажиране на отговорността на физическо или юридическо лице, което не е извършило нарушение (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Cosmas по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, по което е постановено решение на Съда от 8 юли 1999 г., Recueil, стр. I-4130, точка 74, заключението на генералния адвокат Colomer по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 83 по-горе, Recueil, стр. I-133, точки 63 и 64 и заключението на генералния адвокат Bot по дело ArcelorMittal Люксембург/Комисия и по дело Комисия/ArcelorMittal Люксембург и др., C-201/09 P и C-216/09 P, по които са постановени решения на Съда от 29 март 2011 г., Сборник, стр. I-2239, точка 181, и Решение по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, C-352/09 P, Сборник, стр. I-2359, точка 162).

86 Съгласно постоянната съдебна практика тези принципи се прилагат в правото в областта на конкуренцията на Съюза. Съдът всъщност е приел, че с оглед на естеството на разглежданото нарушение, както и естеството и степента на строгост на свързаните с него санкции, отговорността за извършването на нарушение на правилата за конкуренция е лична по своя характер (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 85 по-горе, точка 78 и Решение от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, Сборник, стр. I-8237, точка 77).

87 Следователно физическото или юридическото лице, което ръководи разглежданото предприятие към момента на извършване на нарушението, следва да отговаря за него дори ако в деня на приемането на решението за установяване на нарушението стопанисването на предприятието вече не е била поставена под неговата отговорност (вж. Решение по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, точка 85 по-горе, точка 143 и цитираната съдебна практика).

88 По този начин от практиката на Съда е видно, че отговорността за неправомерното поведение на предприятието — или на образуванията, от които е съставено — следва физическото или юридическото лице, което е ръководело разглежданото предприятие към момента на извършване на нарушението, дори ако материалните и човешките елементи, допринесли за извършването на нарушението, са поети след периода на извършването му от трето лице (вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело SCA Holding/Комисия, C-297/98 P, Recueil, стр. I-10101, точки 25 и 27).

89 Физическо или юридическо лице, което не е извършител на нарушението, може въпреки това да бъде санкционирано за него, когато физическото или юридическото лице, извършило нарушението, е преустановило съществуването си правно или икономически (вж. в този смисъл Решение по дело ETI и др., точка 68 по-горе, точка 40 и Решение по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, точка 85 по-горе, точка 144) с цел да се избегне възможността едно предприятие да избегне санкциите чрез обикновено изменение на правния си статут вследствие на преструктуриране, прехвърляне или други правни или организационни промени (вж. в този смисъл Решение по дело ETI и др., точка 68 по-горе, точка 41 и цитираната съдебна практика). Става въпрос за критерия за икономическа приемственост.

90 От постоянната съдебна практика следва също, че промяната в правноорганизационната форма и наименованието на предприятието не води непременно до създаването на ново предприятие, освободено от отговорността за антиконкурентното поведение на предходното, когато от икономическа гледна точка двете предприятия са идентични (Решение на Съда от 28 март 1984 г. по дело Compagnie royale asturienne des mines et Rheinzink/Комисия, 29/83 и 30/83, Recueil, стр. 1679, Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 83 по-горе, точки 356—359 и Решение по дело ETI и др., точка 68 по-горе, точка 42).

91 Освен това фактът, че едно юридическо лице продължава да съществува като правно образувание, не изключва съгласно правото в областта на конкуренцията на Съюза възможността да се прехвърли част от дейностите на това юридическо лице към друго, което става отговорно за извършените от първото действия (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 83 по-горе, точки 356—359, Решение по дело ETI и др., точка 68 по-горе, точка 48 и Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Jungbunzlauer/Комисия, T-43/02, Recueil, стр. II-3435, точка 132).

92 Подобно налагане на санкция е допустимо, когато тези юридически лица са били под контрола на едно и също лице и предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 83 по-горе, точки 356—359 и Решение по дело ETI и др., точка 68 по-горе, точка 49).

93 От друга страна, Съдът е постановил, че не е възможно да има икономическа приемственост в случай, когато юридическото лице, отговорно за стопанисването на предприятието, престава да съществува правно след извършване на нарушението, в случая на две съществуващи и функциониращи предприятия, едното от които е прехвърлило на другото част от своята дейност и които нямат структурна връзка помежду си (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 83 по-горе, точка 145 и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 85 по-горе, точка 359).

94 Следователно критерият за икономическата приемственост позволява при стриктно дефинирани от съдебната практика изключителни обстоятелства да се осигури ефективността на принципа на личната отговорност на извършителя на нарушението и да се санкционира юридическо лице, различно от това, което е извършило посоченото нарушение, но с което то има структурни връзки.

95 Затова Комисията има възможност в изпълнение на критерия за икономическа приемственост да наложи санкция на юридическо лице, различно от това, което е извършило нарушението, независимо от всяка правна конструкция, която има за цел да създаде, в рамките на едно предприятие, изкуствена пречка за санкциониране на нарушенията на конкурентното право, които са били извършени от едно или няколко от юридическите лица, които влизат в състава му.

96 Понятието „икономическа приемственост“ обаче няма за цел да позволи да се ангажира за нарушение отговорността на предприятие, различно от това, което е извършило посоченото нарушение, според случая чрез юридически лица, които влизат в състава му (вж. в този смисъл Решение по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, точка 85 по-горе, точка 145), освен ако между тези две предприятия съществуват структурни връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 83 по-горе, точка 359 и Решение по дело ETI и др., точка 68 по-горе, точка 49), или ако юридическото лице, което е извършило нарушението, е било прехвърлено на трето лице с цел злоупотреба, т.е. не при пазарни условия, а с намерението да се избегнат предвидените санкции за нарушения на правилата относно картелите (заключението на генералния адвокат Kokott по дело ETI и др., точка 68 по-горе, Сборник, стр. I-10896, точки 82 и 83).

97 От друга страна, предприятие, което при пазарни условия е прехвърлило юридическото лице, извършило нарушението, на трето лице, с което то няма никакви структурни връзки, може да бъде санкционирано въз основа на принципа на личната отговорност, за периода на нарушението преди прехвърлянето, като се спазват правилата за давността, дори и вече да не осъществява дейност в търговския сектор, който е бил обект на това нарушение.

98 С други думи, критерият за икономическа приемственост няма за цел — когато правни норми като тези, които уреждат давността, са пречка за санкциониране на предприятие за извършено нарушение на правилата за конкуренция, или когато изчезне предприятие, което е прехвърлило юридическото лице, извършило нарушението, на трето независимо лице — да позволи да се търси и ангажира за минало време отговорност от друго предприятие за деяния, които са извършени от първото, освен ако между тях съществуват структурни връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Colomer по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 83 по-горе, точка 72), или ако прехвърлянето на юридическото лице, извършило нарушението, е с цел злоупотреба (вж. точка 96 по-горе).

99 В това отношение няма значение дали става въпрос за прехвърляне на активи или за прехвърлянето на юридическо лице на това трето лице и поддържаната от Комисията по този въпрос теза следва да се отхвърли.

100 Всъщност е прието, че принципът на личната отговорност не би могъл да се поставя под съмнение от критерия за икономическата приемственост в случаите, при които предприятие прехвърля на трето независимо лице част от своите дейности, участвали в картела чрез трансфер към дъщерно дружество, създадено за целите на това прехвърляне, и между лицето, което по-рано е стопанисвало предприятието, и новото лице, което стопанисва предприятието, не съществуват структурни връзки, което оправдава санкционирането на предприятието прехвърлител за нарушението в периода преди прехвърлянето и на предприятието приобретател за нарушението в периода след него (вж. в този смисъл Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 75 по-горе, точки 28 и 61).

101 От това следва също така, че прилагайки принципа на личната отговорност, прехвърленото юридическо лице от датата на своето създаване може да бъде санкционирано за нарушение в период, през който то самото е участвало в нарушението (вж. в този смисъл Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 75 по-горе, точки 28, 61, 66 и 67), доколкото всъщност, считано от този момент, от него може да се търси индивидуална отговорност за това нарушение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точки 81 и 82).

102 Следва да се добави, че пропускът да се установи наличието на нарушение, извършено от предприятието прехвърлител, и при необходимост то да бъде санкционирано, може да навреди на ефикасността на наказанието в случай на последващ рецидив.

103 В настоящия случай следва да се припомнят следните факти.

104 От една страна, отрасълът за производство на морски маркучи за петрол и газ, който днес принадлежи на Parker ITR, е създаден през 1966 г. от Pirelli Treg, чиято дейност е поета отново през декември 1990 г. от ITR, което е придобито през 1993 г. от Saiag.

105 От друга страна, на 27 юни 2001 г. Saiag създава дъщерното дружество ITR Rubber, след като започва преговори за евентуална продажба на своята дейност по производство на морски маркучи с Parker-Hannifin, на което то прехвърля на 19 декември 2001 г. своя сектор за маркучи от каучук, включително сектора за морски маркучи.

106 Прехвърлянето на сектора за маркучи от каучук на ITR Rubber поражда действие от 1 януари 2002 г. и на 31 януари 2002 г. дъщерното дружество ITR Rubber, наречено няколко месеца по-късно Parker ITR, е придобито от Parker-Hannifin.

107 Освен това от съображение 370 от обжалваното решение е видно, че от декември 1990 г. до 27 юни 2001 г., датата, на която Saiag създава ITR Rubber, именно ITR е участвало в картела и по този начин е извършило нарушението, което се санкционира с това решение.

108 Не се оспорва впрочем, че ITR е продължило да упражнява дейността, свързана с производство на маркучи от каучук на Saiag, и по-специално дейността, свързана с производство на морски маркучи, до момента на прехвърлянето на неговите активи на ITR Rubber, на 19 декември 2001 г., като това прехвърляне поражда действие, считано от 1 януари 2002 г.

109 Освен това е безспорно, че извършването на нарушението е продължило от 27 юни до 31 декември 2001 г.

110 Оттук следва, че именно ITR е извършило нарушението от 27 юни 2001 г. до 31 декември 2001 г.

111 Следователно в изпълнение на принципа на личната отговорност именно Saiag и ITR е трябвало да бъдат санкционирани за извършеното нарушение, най-малкото за периода от декември 1990 г. до 31 декември 2001 г.

112 Същевременно е безспорно и че Комисията не е санкционирала ITR и Saiag, тъй като е счела, видно от направените от нея уточнения по този въпрос в хода на производството, че нарушението е погасено по давност по отношение на тях.

113 Комисията по-нататък е уточнила в хода на съдебното заседание, че именно поради това, за да санкционира извършеното от ITR нарушение от декември 1990 г. до декември 2001 г., а преди него — от Pirelli Treg от април 1986 г. до декември 1990 г., е решила да вмени на Parker ITR, по-рано ITR Rubber, изцяло отговорността за нарушението по отношение на времето. Тя счита всъщност, че е възможно да се позове на критерия за икономическата приемственост в такъв случай, за да осигури ефективност на санкциите в конкурентното право.

114 Следователно трябва да се провери дали са били налице условията за прилагане на критерия за икономическата приемственост, както твърди Комисията.

115 Следва да се констатира, от една страна, че от 27 юни 2001 г. до 31 януари 2002 г. ITR Rubber е било дъщерно дружество, притежавано изцяло от ITR, и от друга страна, че прехвърлянето на дейностите, свързани с производство на каучукови маркучи на ITR Rubber, е произвело действие едва от 1 януари 2002 г., като нищо в преписката на Комисията не доказва, че ITR Rubber е имало каквато и да е дейност, по-специално дейност, свързана с производство на морски маркучи, преди тази дата. ITR е участвало в продажбата на всички акции на ITR Rubber на Parker-Hannifin с договор, сключен на 5 декември 2001 г. и изпълнен с прехвърлянето на

всички акции на приобретателя на 31 януари 2002 г., поради което е безспорно, че обособяването в дъщерно дружество на частта от дейността, свързана с производство на маркучи от каучук, осъществявана от ITR, очевидно се е вписвало в целта акциите на това дъщерно дружество да се продадат на трето предприятие (вж. в този смисъл Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 75 по-горе, точка 60).

116 При тези обстоятелства юридическото лице, което ръководи разглежданото предприятие към момента, в който е извършено нарушението, т.е. ITR и неговото дружество майка Saiag, следва да отговаря за него, дори ако към момента на приемане на решението, с което се установява нарушението стопанисването на дейността, свързана с морските маркучи, вече е била поставена под отговорността на друго предприятие, в конкретния случай Parker-Hannifin. Принципът на личната отговорност не би могъл всъщност да се поставя под съмнение от този на икономическата приемственост в случаите като настоящия, при които предприятие, участвало в картела, а именно Saiag, и неговото дъщерно дружество ITR, прехвърля част от дейностите си на трето независимо лице и между прехвърлителя и приобретателя не съществува никаква структурна връзка, т.е. в конкретния случай между Saiag или ITR и Parker-Hannifin.

117 По-нататък следва да се отбележи, че Комисията признава, че не разполага с никаква индиция, която да дава основание да се смята, че продажбата е осъществена с цел злоупотреба, за да позволи на Saiag и на ITR да се отклонят от отговорността си, както и да се отбележи, че тя не е изтъкнала тази теза в обжалваното решение.

118 Следователно Комисията е трябвало да установи, че Saiag и ITR са били отговорни за нарушението до 1 януари 2002 г., след което евентуално да констатира, че нарушението е погасено по давност, което тя може да направи съгласно постоянната съдебна практика (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 6 октомври 2005 г. по дело Sumitomo Chemical et Sumika Fine Chemicals/Комисия, T-22/02 и T-23/02, Recueil, стр. II-4065, точки 60 и 61 и Решение на Общия съд от 12 октомври 2007 г. по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, T-474/04, Сборник, стр. II-4225, точка 72).

119 За сметка на това Комисията не може при тези условия да търси отговорност от ITR Rubber за периода преди 1 януари 2002 г., датата, на която активите, участвали в картела, са му били прехвърлени.

120 Впрочем това е разрешението, възприето от самата Комисия по дело Hoechst/Комисия, по което е постановено решението, посочено в точка 75 по-горе, в изпълнение на принципа на личната отговорност, тъй като е било одобрено от Общия съд.

121 Освен това, тъй като следва да се отхвърли предпоставката за мотивирането на Комисията във връзка с прилагането на критерия за икономическата приемственост единствено за прехвърлянето на активи от ITR на ITR Rubber (а не и за прехвърлянето на дъщерното дружество ITR Rubber на Parker-Hannifin), отговорността на Saiag и на ITR не може да е била прехвърлена на ITR Rubber в изпълнение на този критерий. От това следва, че не може да бъде възприет доводът на Комисията, че отговорността, която съгласно критерия за икономическата приемственост е възложена на дъщерното дружество, така учредено с оглед на неговото изкупуване от Parker-Hannifin, при това положение се пренася върху последното по този повод.

122 Следва също да се отхвърлят доводите на Комисията, че по същество тя разполага във всички случаи с известна свобода на преценка, за да избере отговорното за нарушението лице както в случай на икономическа приемственост, така и по-общо по отношение на дружеството майка и неговите дъщерни дружества, което би ѝ позволило да санкционира ITR Rubber за цялото нарушение, осъществено в миналото от ITR и от Saiag.

123 На първо място, от съдебната практика действително следва, че при определени обстоятелства е възможно да се вмени на дружество майка отговорност за противоправното поведение на неговото дъщерно дружество поради контрола, упражняван от дружеството майка върху него (Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело KNP BT/Комисия, T-309/94, Recueil, стр. II-1007, точки 41, 42, 45, 47 и 48, потвърдено с Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело KNP BT/Комисия, C-248/98 P, Recueil, стр. I-9641, точка 73).

124 Същевременно следва да се констатира, че тази съдебна практика не би могла да се приложи тук, при положение че в конкретния случай Комисията възнамерява да вмени на дъщерно дружество, ITR Rubber, отговорността на неговото дружество майка, Saiag, за неправомерното поведение на друго дъщерно дружество на последното, а именно ITR.

125 На второ място, постановено е и че Комисията може да избере да санкционира или дъщерното дружество, участвало в нарушението, или дружеството майка, което го е контролирало през този период (Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия, точка 101 по-горе, точки 81—84 и Решение на Общия съд от 14 декември 2006 г. по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, T-259/02 - T-264/02 и T-271/02, Recueil, стр. II-5169, точка 331), или двете солидарно (Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74-03, T-87/03 и T-91/03, точки 52—82 и Решение на Общия съд от 24 март 2011 г. по дело IBP и International Building Products France/Комисия, T-384/06, Recueil, стр. II-1177, точка 13).

126 От тази съдебна практика обаче произтича, че макар несъмнено дъщерното дружество да може да се санкционира вместо дружеството майка, то това е доколкото то самото е участвало в нарушението и следователно — за продължителността на неговото участие в същото, което изключва именно възможността да бъде ангажирана неговата отговорност за минало време за нарушение, извършено от неговото дружество майка преди учредяването на посоченото дъщерно дружество.

127 Всъщност възможността да се вмени отговорността за извършено в миналото нарушение на юридическо лице, различно от това, което го е извършило, е възможно само при прилагане на критерия за икономическата приемственост, което обаче е изключено в настоящия случай (вж. точки 114—119 по-горе).

128 Прехвърлянето на участвали в картела активи от ITR на ITR Rubber всъщност е с действие от 1 януари 2002 г. и Комисията не е представила доказателство за участие на ITR Rubber за периода преди 1 януари 2002 г., поради което следва да се приеме, че ITR Rubber лично е извършило нарушението от 1 януари 2002 г. до 31 януари 2002 г., датата, на която всички акции на ITR Rubber са придобити от Parker-Hannifin.

129 От това следва също така, без да се засяга възможността за разглеждане на второто и третото правно основание, че солидарната отговорност на Parker-Hannifin не може да бъде ангажирана за периода преди 31 януари 2002 г., датата, на която то е придобило всички акции на ITR Rubber (понастоящем Parker ITR). Следователно обжалваното решение, доколкото основателно ангажира солидарната отговорност на Parker-Hannifin, считано от 31 януари 2002 г., трябва бъде потвърдено в това отношение и при това условие.

130 При това положение, без да е необходимо да се изследват втората и третата част на първото правно основание, трябва да се уважи първата част от него, доколкото отговорността на Parker ITR не може да бъде ангажирана за нарушението в периода преди 1 януари 2002 г.

По четвъртото правно основание, изведено от неправилно налагане на глоба на Parker ITR за периода преди 11 юни 1999 г.

Обжалваното решение

131 В съображения 148—187 и 289—307 от обжалваното решение Комисията припомня редица факти, които според нея налагат разграничаване на три периода в съществуването на картела: първи период на „пълна“ дейност от 1986 г. до май 1997 г., период на ограничена дейност, продължил според членовете на картела от май 1997 г. до юни 1999 г. или юни 2000 г., и накрая нов период на „пълна“ дейност — от юни 1999 г. или юни 2000 г., според членовете на картела, до май 2007 г. Тя счита по същество, че след като е установено наличието на контакти между някои от участниците в картела, контакти, имащи за цел по-конкретно да възобновят картела, следва да се приеме, че нарушението е продължавано, или най-малкото се повтаря, но че въпреки това няма основание за налагане на глоба за периода на ограничена дейност на картела.

Доводи на страните

132 С четвъртото си правно основание жалбоподателите твърдят, че налагането на глоба на Parker ITR за периода преди 11 юни 1999 г. нарушава, от една страна, член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003, при положение че нарушението не би могло да се счита за продължавано или повтарящо се, а от друга страна, нарушава принципа на недопускане на дискриминация. Те считат, че Комисията не е изпълнила и задължението за излагане на мотиви.

133 Комисията оспорва тези доводи.

Преценка на Общия съд

134 Четвъртото правно основание, целящо Съдът да установи, че за периода на нарушението преди 11 юни 1999 г. давността е изтекла, има логично евентуален характер спрямо първото правно основание, който предполага то да се разглежда само ако първото правно основание е отхвърлено.

135 Тъй като първото правно основание е уважено, не е необходимо да се разглежда четвъртото правно основание.

По петото правно основание, изведено от неправилно увеличаване на глобата с мотива, че Parker ITR е имало роля на водач

Обжалваното решение

136 От съображения 457—463 от обжалваното решение е видно, че предвид участието на г-н P. в картела, който е имал роля на водач, установена с различни доказателства, Комисията е решила да увеличи основния размер на глобата с 30 % въз основа на утежняващи обстоятелства и да отхвърли доводите на Parker ITR и на Parker-Hannifin във връзка с вменяването на отговорността за нарушението на г-н P.

Доводи на страните

137 В подкрепа на петото си правно основание жалбоподателите посочват, че неправилно е била увеличена глобата с мотива, че Parker ITR е имало роля на водач за периода от 11 юни 1999 г. до 30 септември 2001 г.

138 Комисията оспорва тези доводи.

Преценка на Общия съд

139 Тъй като първото правно основание е уважено, на Parker ITR не може да се предостави роля на водач в картела за периода от 11 юни 1999 г. до 30 септември 2001 г.

140 Затова следва да се уважи петото правно основание, доколкото то е изведено от неправилно увеличаване на наложената глоба за поведение, което не може бъде вменено на жалбоподателите.

По шестото правно основание, изведено от нарушение на принципа на личната отговорност и на задължението за мотивиране по отношение на увеличаването на наложената на Parker-Hannifin глоба поради възприетата роля на водач на Parker ITR

Доводи на страните

141 Шестото правно основание, посочено от жалбоподателите, се извежда от нарушение на принципа на личната отговорност и на задължението за мотивиране по отношение на увеличаването на глобата, наложена на Parker-Hannifin поради възприетата роля на водач на Parker ITR.

142 Жалбоподателите изтъкват в това отношение, че Комисията не е ангажирала отговорността на Parker-Hannifin за нарушението в периода преди 31 януари 2002 г., но че е взела предвид водещата роля, която е имало ITR от юни 1999 г. до септември 2001 г., за да увеличи едновременно глобата на Parker ITR и да увеличи в частта на глобата, за която е приета солидарна отговорност на Parker-Hannifin. Същевременно Комисията счита Parker-Hannifin за отговорно за деяния, които са извършени, преди то да придобие Parker ITR на 31 януари 2002 г., което е в нарушение на принципа на личната отговорност.

143 Жалбоподателите по същество изтъкват също че мотивите на обжалваното решение са противоречиви и недостатъчни.

144 Комисията оспорва тези доводи.

Преценка на Общия съд

145 Тъй като първото правно основание е уважено, солидарната отговорност на Parker-Hannifin по отношение на ролята на водач на дъщерното му дружество Parker ITR не може да бъде възприета за нарушението в периода от 11 юни 1999 г. до 30 септември 2001 г., който не може да бъде вменен на Parker ITR.

146 Следователно шестото правно основание трябва да бъде уважено.

По второто правно основание, изведено от неправилно вменяване на жалбоподателите на отговорността за нарушението, свързано с неправомерното поведение на г-н P., директор на отдел „Oil & Gas“

Обжалваното решение

147 По същество от съображения 374—381 от обжалваното решение е видно, че Комисията е отхвърлила изтъкнатите от жалбоподателите доводи, че е следвало да се вземе предвид, от една страна, личната отговорност на г-н P., директор на отдел „Oil & Gas“ в ITR Rubber както преди придобиването на последното от Parker-Hannifin, така и след това придобиване, който е действал без знанието на своя работодател, създавайки обширен механизъм, предназначен за участие в картела за своя лична изгода, както и за такава на дружествата, с които е бил свързан, и от друга страна, фактът, че тези действия са извършени в ущърб и в противоречие с вътрешната политика на предприятието, като са му нанесли значителна вреда и не са му донесли никакво предимство.

Доводи на страните

148 Жалбоподателите по същество оспорват, че може да им бъде вменена отговорност за поведението на г-н P., директор на отдел „Oil & Gas“ в ITR Rubber (понастоящем Parker ITR), поради факта, първо, че той е укрил от тях истината, като е създал план за измама, с цел да му позволи, както и на различни дружества, които той е контролирал и с които е бил свързан, да се ползват от незаконните печалби, произтичащи от картела, второ, че той се е противопоставил с всички средства на намесата на Parker-Hannifin в търговското управление на сектора за производство на морски маркучи, което той осигурявал напълно самостоятелно, и трето, че те са били първите увредени от поведението на г-н P., който е действал само в свой личен интерес и в интерес на своите дружества, както и в нарушение на правилата за професионална етика на Parker-Hannifin. Те считат, че по подобие на американската съдебна практика следва да се приеме да не се търси отговорност от предприятието за поведението на негов служител, щом като незаконните дейности на същия са провеждани с намерението да се облагодетелстват други лица, а не неговия работодател.

149 Освен това жалбоподателите твърдят, че не са сключвали никакво споразумение с членовете на картела през периода, в който г-н P. е бил служител в предприятието, и оспорват да са прикривали картела от Комисията, когато са имали подозрения в това отношение, понеже същите не били достатъчни според тях, за да оправдаят вземането на мерки с цел по-конкретно подаването на молба за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер.

150 Комисията оспорва тези твърдения.

Преценка на Общия съд

151 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика вменяването на отговорност на дадено предприятие за нарушение на член 85 ЕО от Договора не предполага действие, нито дори познаване от страна на основните съдружници или управители на засегнатото от това нарушение предприятие, а действието на лице, което е упълномощено да действа за сметка на предприятието (вж., относно Договора за ЕО, Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80-103/80, Recueil, стр. 1825, точка 97 и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело Brugg Rohrsysteme/Комисия, T-15/99, Recueil, стр. II-1613, точка 58).

152 Следва да се отбележи, че г-н P. е работил без прекъсване от 1981 г. до 2006 г. последователно за Pirelli Treg, Saiag (ITR) и Parker ITR. Освен това след твърдяната му оставка, на 9 юни 2006 г., Parker ITR сключва с последния консултантски договор с цел да се осигури приемственост в сектора за производство на морски маркучи.

153 Участието на г-н P. в картела, както и ролята на лидер, която е изпълнявал, които впрочем не се оспорват формално от жалбоподателите, са подробно изложени в съображения 94, 122 (таблица 9), 144, 145, 151, 154, 155, 156, 158, 163, 172, 177, 185, 189 (таблица 10), 190, 196, 241, 302, 349, 379, 383, 384, 386, 459 и 461 от обжалваното решение.

154 Освен това жалбоподателите са признали в съдебно заседание, че г-н P. е бил упълномощен да действа за сметка на предприятието, както отбелязва Комисията в съображение 383 от обжалваното решение. От това съображение наистина е видно, че жалбоподателите са представили „копие от акт за упълномощаване […], който посочва, че е имал право да подписва широк кръг търговски сделки“, което доказва, че макар да е вярно, че г-н P. е разполагал с голяма свобода на действие в рамките на своите дейности, това е, защото тази власт изрично му е била предоставена от жалбоподателите.

155 Поради това отговорността на жалбоподателите е ангажирана, без да е необходимо да се определя дали г-н P. е действал без тяхно знание.

156 При това положение се оказва неотносим и доводът на жалбоподателите, че самите те не са сключили никакво споразумение с другите членове на картела, тъй като са били правно обвързани от г-н P.

157 Същото се отнася и до твърденията във връзка с нарушението на правилата за професионална етика в групата Parker и до тези относно факта, че г-н P. е действал с цел да измами посочената група. Всъщност трябва да се констатира, че нищо не позволява да се подкрепят тези твърдения, опровергани впрочем от обстоятелството, че групата Parker никога не е подавала жалба, нито е предприемала действия срещу своя бивш служител.

158 Накрая, колкото до вредите, които се твърди, че е претърпял Parker-Hannifin, Комисията правилно отбелязва, че участвайки в картела, предприятието — противно на твърдяното от него — е извлякло печалби в резултат най-вече от определянето на цените и разпределянето на пазарите между различните членове на картела, които то не е можело да реализира, ако не е имало споразумение между тях.

159 Следователно второто правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По третото правно основание, изведено от това, че неправилно е прието, че Parker-Hannifin е солидарно отговорно за нарушението наред с Parker ITR

Обжалваното решение

160 По същество от съображения 382—389 от обжалваното решение е видно, че Комисията е приела, че може да се презумира решаващото влияние на Parker-Hannifin върху Parker ITR, при условие че дружеството майка притежава изцяло капитала на своето дъщерно дружество, и че освен това съществуват достатъчно фактически данни за това, че Parker-Hannifin е упражнявало контрол върху Parker ITR, тъй като в частност акт за упълномощаване, даден на г-н P., удостоверява, че той е имал право да подписва широк кръг търговски сделки.

161 Комисията е отхвърлила и доводите, изложени от жалбоподателите в отговор на изложението на възраженията.

162 Следователно Комисията първо отхвърля довода, че било достатъчно да се докаже, че Parker-Hannifin не е упражнявало решаващо влияние върху самата дейност, свързана с производство на морски маркучи на Parker ITR, без да е необходимо да се взема предвид положението на останалите сектори на дейност на това дъщерно дружество, считайки, че от съдебната практика произтича, че същото се отнася до цялостното поведение на дъщерното дружество.

163 Второ, Комисията приема, че документите, на които се позовават жалбоподателите, за да установят самостоятелността на Parker ITR, не доказват, че дъщерното дружество е действало по начин, напълно независим от дружеството майка, а разкриват единствено евентуални различия в становищата и проблеми в сътрудничеството. Според Комисията обаче не е била необходима намеса в текущото управление на дейностите на дъщерното дружество, за да се упражнява решаващо влияние върху търговската политика на посоченото дъщерно дружество.

164 Трето, Комисията отхвърля довода на жалбоподателите, че картелът е бил скрит от дружеството майка, като приема в частност, че от съдебната практика следва, че тя не е длъжна да докаже, че ръководството на дадено предприятие е знаело за едно нарушение, при положение че лицето, допринесло за това нарушение, е било упълномощено да действа за сметка на предприятието.

165 В заключение Комисията приема, че наред с отговорността на Parker ITR за извършеното нарушение, считано от 1986 г., Parker-Hannifin и Parker ITR следва да бъдат обявени за солидарно отговорни за поведението на Parker ITR за периода от 31 януари 2002 г. до 2 май 2007 г.

Доводи на страните

166 На първо място жалбоподателите по същество поддържат, от една страна, че Parker-Hannifin не е упражнявало никакво влияние — и на още по-силно основание решаващо влияние — върху отдел „Oil & Gas“ на Parker ITR през времето, когато г-н P. го е ръководел. В подкрепа на този довод те твърдят, че г-н P. систематично е отказвал да се съобразява с указанията и търговската политика на Parker-Hannifin, че е успял да отклони опитите за намеса на същото в управлението на сектора за производство на морски маркучи и че умишлено е нарушавал правилата за професионална етика на групата Parker. Следователно според тях посоченият отдел „Oil & Gas“, ръководен от г-н P., е имал самостоятелно поведение на пазара. Те считат, че по този начин са оборили презумпцията за решаващото влияние.

167 От друга страна, извън няколко твърдени данни, преписката на Комисията отново според жалбоподателите не съдържа никакво доказателство за упражняването на решаващо влияние от Parker-Hannifin върху Parker ITR през периода от 31 януари 2002 г. до 9 юни 2006 г.

168 Второ, жалбоподателите по същество считат, че следва да оборват презумпцията за решаващото влияние само относно продуктите, засегнати от картела, а именно тези на отдел „Oil & Gas“ в Parker ITR. Поради това задължението да се доказва, че Parker-Hannifin не е упражнявало никакво решаващо влияние върху цялата дейност, упражнявана от Parker ITR, било явно несъразмерно и в противоречие с разума, на който се основава презумпцията. Дружество майка може всъщност да реши да упражнява решаващо влияние върху някои сектори на дейност на своите дъщерни дружества и да им остави пълна независимост по отношение на други сектори. При това положение следва да се приеме, че доказателствата в настоящия случай сочат, че Parker-Hannifin и Parker ITR не съставляват едно-единствено предприятие по смисъла на член 81 ЕО по отношение на дейността, свързана с производство на морски маркучи, предназначени за петрол и за газ.

169 Трето, жалбоподателите по същество оспорват твърденията на Комисията, че не е необходима намеса в текущото управление на дъщерното дружество, за да се упражнява решаващо влияние.

170 Четвърто, жалбоподателите по същество считат, че не следва да оборват факта, че Parker-Hannifin е налагало цели и стратегии, влияещи върху резултатите и съгласуваността в групата, и се е стремяло да коригира поведенията, които биха могли да се отклонят от тези цели и стратегии, както поддържа Комисията в съображение 386 от обжалваното решение.

171 Накрая, пето, жалбоподателите по същество оспорват обхвата и тълкуването, дадени от Комисията на някои доказателства, възприети от нея в съображения 383—386 от обжалваното решение, имащи за цел да докажат, че Parker-Hannifin е възнамерявало да упражнява контрол върху своето дъщерно дружество.

172 Комисията оспорва тези твърдения.

Преценка на Общия съд

173 От постоянната съдебна практика произтича, че поведението на дадено дъщерно дружество може да бъде вменено на дружеството майка по-конкретно когато, макар и да притежава отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а прилага главно указанията, дадени му от дружеството майка, с оглед в частност на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта (вж. Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 86 по-горе, точка 58 и цитираната съдебна практика).

174 Всъщност това е така, защото в подобна ситуация дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и следователно формират едно-единствено предприятие по смисъла на съдебната практика. Така обстоятелството, че дружество майка и неговото дъщерно дружество представляват едно-единствено предприятие по смисъла на член 81 ЕО, позволява на Комисията да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби, без да се изисква да е доказано личното участие на последното в нарушението (вж. Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 86 по-горе, точка 59 и цитираната съдебна практика).

175 В особения случай, когато дружество майка притежава 100 % от капитала на своето дъщерно дружество, извършило нарушение на правилата на конкуренцията на Съюза, от една страна, това дружество майка може да упражнява решаващо влияние върху поведението на това дъщерно дружество, и от друга страна, съществува оборима презумпция, че посоченото дружество майка действително упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество (вж. Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 86 по-горе, точка 60 и цитираната съдебна практика).

176 При тези обстоятелства е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество е собственост на неговото дружество майка, за да се презумира, че последното оказва решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество. Впоследствие Комисията ще бъде в състояние да счита дружеството майка за солидарно отговорно за плащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба, освен ако това дружество майка, което трябва да обори тази презумпция, не представи достатъчно доказателства, които са от естество да установят, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара (вж. Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 86 по-горе, точка 61 и цитираната съдебна практика).

177 Освен това поведението на дъщерното дружество на пазара не би могло да представлява единственият елемент, позволяващ да се ангажира отговорността на дружеството майка, а е само един от знаците за съществуването на една стопанска единица (Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 86 по-горе, точка 73).

178 Също така, за да се определи дали дадено дъщерно дружество определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, следва да се вземат предвид всички релевантни елементи относно икономическите, организационните и юридическите връзки, които свързват това дъщерно дружество с неговото дружество майка, които могат да варират във всеки отделен случай и следователно не могат да бъдат предмет на изчерпателно изброяване (Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 86 по-горе, точка 74).

179 В конкретния случай е безспорно, че Parker-Hannifin чрез свои различни дъщерни дружества притежава 100 % от капитала на ITR Rubber (понастоящем Parker ITR). Следователно се презумира, че в качеството на дружество майка то е упражнявало решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество.

180 Именно при тези обстоятелства следва да се анализират доказателствата, представени от жалбоподателите за оборване на тази презумпция.

181 В рамките на този анализ следва предварително да се напомни, че от Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 86 по-горе, следва, че самостоятелността трябва да бъде установена за цялото дъщерно дружество, а не само за един търговски отдел, извършващ дейност на пазара, който е обект на картела, при положение че доказването на самостоятелно поведение на дъщерното дружество в крайна сметка има за цел да установи, че дружеството майка и дъщерното дружество не формират една стопанска единица, което може да обоснове, че дружеството майка не отговаря за извършеното от дъщерното му дружество нарушение (вж. в този смисъл Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 86 по-горе, точки 55, 56 и 59).

182 Следователно тезата на жалбоподателите по този въпрос следва да бъде отхвърлена.

183 Впрочем жалбоподателите посочват, че от засегнатите страни не се изисква да представят пряко и необоримо доказателство за самостоятелното поведение на дъщерното дружество на пазара, а само да посочат доказателства, годни да докажат тази самостоятелност.

184 Когато се изисква в съответствие с практиката на Съда, посочена по-горе (вж. точка 176 по-горе), да се представят „достатъчно доказателства, които са от естество да установят, че дъщерно[то] дружество има самостоятелно поведение на пазара“, не се изисква жалбоподателите да представят пряко и необоримо доказателство за самостоятелното поведение на дъщерното дружество на пазара, но ако това не е възможно, те следва да представят съвкупност от точни и съгласувани доказателства, които установяват, че дъщерното дружество всъщност има самостоятелно поведение на пазара, въпреки че дружеството майка притежава 100 % от капитала на своето дъщерно дружество.

185 Освен това в подкрепа на своята теза, че дружеството майка не е упражнявало влияние, и още по-малко решаващо влияние върху своето дъщерно дружество, жалбоподателите посочват, че г-н P. системно е отказвал да спазва насоките и търговската политика на Parker-Hannifin, че е успял да отклони опитите на последното за намеса в управлението на отрасъла за производство на морски маркучи, което е било признато от Комисията в обжалваното решение (съображение 384 от обжалваното решение), и че също така съзнателно е игнорирал етичния кодекс на групата Parker, който забранява на служителите си да участват в картелни действия.

186 Жалбоподателите считат, че по този начин са установили, че Parker-Hannifin не се е намесвало в текущото управление на отдел „Oil & Gas“ на Parker ITR.

187 Следва все пак да се отбележи, че жалбоподателите едновременно твърдят по същество, че Parker-Hannifin не е упражнявало решаващо влияние върху Parker ITR, но не е преставало да се намесва в неговото управление, и че единствено поради действията на г-н P. не е успяло в това.

188 Жалбоподателите обаче не представят никакво доказателство, годно да установи причините, поради които Parker-Hannifin е било основателно възпрепятствано да упражнява решаващо влияние върху Parker ITR в продължение на няколко години, както те твърдят.

189 Всъщност следва да се припомни, че Parker-Hannifin е дружеството, контролиращо световна група, която в началото на 2002 г. придобива нов за нея отрасъл на дейност, а именно отрасъла за производство на каучукови маркучи от ITR Rubber (понастоящем Parker ITR).

190 Същевременно жалбоподателите поддържат, че г-н P. е държал групата Parker настрана от дейностите на Parker ITR по такъв начин, че дружеството, контролиращо посочената група, изцяло е игнорирало това, което се случва в тези дейности, за повече от четири години до момента, в който това лице е напуснало, през 2006 г.

191 Освен съвсем недостоверния характер на тези твърдения трябва да се отбележи, че не е имало никакви юридически и икономически пречки за Parker-Hannifin да упражнява контрол върху Parker ITR.

192 По-нататък, нищо не е пречело на Parker-Hannifin да отстрани или уволни г-н P., тъй като той е бил един от неговите служители, ако жалбоподателите са считали, както поддържат понастоящем, че той е създавал пречки за контрола на Parker-Hannifin върху Parker ITR.

193 Нещо повече, доказателствата, които следва да бъдат представени от дружеството майка, трябва да бъдат достатъчни, за да установяват, че дъщерното дружество е било обективно самостоятелно, предвид икономическите, организационните и правните връзки, които ги обединяват. От своя страна намеренията на дъщерното дружество в това отношение, дори и установени, са напълно ирелевантни. Да се приеме различно решение би означавало да се подкрепи инерцията и небрежността на дружеството майка при управлението на нейните дъщерни дружества, въвлечени в противоправни действия.

194 Следователно жалбоподателите не представят никакво доказателство, годно да обори както презумпцията за решаващото влияние на дружеството майка върху нейното дъщерно дружество, така и допълнителните доказателства, възприети от Комисията.

195 Поради това третото правно основание трябва да се отхвърли.

По седмото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания поради прилагането на погрешен метод за изчисляване на стойността на продажбите при определянето на глобата

Обжалваното решение

196 По същество от съображения 422—428 от обжалваното решение следва, че Комисията, от една страна, е приела при определянето на засегнатите продажби средната стойност на продажбите от последните три години преди края на нарушението, за да вземе предвид променливостта на годишните продажби, и от друга страна, е приела, че пазарът на ЕИП съответства на всички продажби, за които са издадени фактури на приобретател, разположен в ЕИП, уточнявайки, че според нея става въпрос — като се вземат предвид особените обстоятелства на съответния

пазар — за най-сигурния критерий за определяне на мястото на конкуренцията, засегната от нарушението, а не мястото на крайното използване, което действително би могло да се намира извън ЕИП.

197 Комисията освен това отбелязва, че тази преценка се потвърждава от факта, че по-голямата част от дружествата в своите отговори на изложението на възраженията от своя страна са извършили географско разпределение на клиентите или оборота, базирайки се на мястото на издаване на фактура, а не на мястото на доставка или на крайното използване на продукта.

198 Комисията посочва накрая, че такава преценка не е в противоречие с Насоките, тъй като те не посочват критериите, въз основа на които следва да се приеме, че продажбите се намират в ЕИП.

Доводи на страните

199 Жалбоподателите по същество поддържат, че Комисията е нарушила принципа на защита на оправданите правни очаквания, като е взела предвид при изчисляването на съвкупните продажби в рамките на ЕИП не само продажбите на морски маркучи, доставени в рамките на ЕИП, но и продажбите на продукти, фактурирани на дружества, установени в ЕИП, и то според тях с цел изкуствено да се увеличи размерът на глобата.

200 Според жалбоподателите само продажбите на продукти, доставени в рамките на ЕИП, отразяват конкурентното въздействие на потенциално незаконно поведение в ЕИП. Всъщност продажбите на продукти, доставени извън ЕИП, не биха могли да „засегнат търговията между държавите членки“ или „между договарящите се страни“ по смисъла на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП; търговията в ЕИП всъщност би била засегната само когато продуктите, обхванати от картела, се доставят на територията на ЕИП, независимо от мястото, където е установено правното образувание, на което са били издадени фактури за тях.

201 Жалбоподателите се позовават в това отношение и на точка 197 от Проект за консолидираното юрисдикционно известие на Комисията съгласно Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ C 95, 2008 г., стр. 1, наричано по-нататък „известие за концентрациите“), съгласно което „доставката е по принцип действие, което характеризира продажбата на стоки […]“, а това подкрепяло техния анализ на точка 18 от Насоките.

202 Жалбоподателите считат впрочем, че съображение 55 от обжалваното решение — в което Комисията посочва, че „продажбите с цел подмяна [т.е. на крайни ползватели] представляват по-голяма част от световния пазар на морски маркучи, отколкото продажбите на нови продукти [т.е. продажбите на производители на оборудване]“ — е в противоречие със съображение 427 от обжалваното решение, според което „значително количество морски маркучи се закупува от производителите на оборудване“.

203 Освен това жалбоподателите поддържат по същество, че Комисията не би могла да поддържа, че критерият на фактурирането е текущ критерий, използван от самите предприятия, единствено поради факта че някои от засегнатите предприятия са посочили вътрешно географско разпределение на оборота си въз основа на мястото на фактуриране, а не на мястото на доставка, и въпреки че Parker-Hannifin е обърнало внимание върху факта, че изчисляването на този оборот би могло да не отразява оборота, реализиран в ЕИП, за нуждите на делото.

204 Комисията оспорва тези твърдения.

Преценка на Общия съд

205 По смисъла на точка 13 от Насоките:

„При определяне на основния размер за налаганите глоби Комисията ще отчита стойността на продажбите на стоки и услуги на предприятието, с които нарушението е свързано пряко или косвено в даден географски район в ЕИП. По принцип тя ще отчита продажбите, извършени от предприятието през последната търговска година на неговото участие в нарушението […]“.

206 Съгласно точка 18 от Насоките:

„Когато географският обхват на нарушението се разпростира извън ЕИП (например световни картели), съответните продажби на предприятията в ЕИП може да не отразят правилно тежестта на всяко предприятие в нарушението. Такъв може да бъде случаят по-специално с договорености за световна подялба на пазара.

При такива обстоятелства, с цел да се отрази както съвкупният размер на съответните продажби в ЕИП, така и съответната тежест на всяко предприятие в нарушението, Комисията може да оцени общата стойност на продажбите на стоки или услуги, с които е свързано нарушението в съответния географски район (по-широк от ЕИП), може да определи дела от продажби на всяко предприятие, страна по нарушението на този пазар, и може да приложи този дял към съвкупните продажби в ЕИ[П] на съответните предприятия. Резултатът ще се отчита като стойност на продажбите за целите на определяне на основния размер на глобата“.

207 Не се оспорва от жалбоподателите, че пазарът на морски маркучи е световен пазар.

208 Следователно трябва да се изследва съдържанието на точка 18 от Насоките, приложима в настоящия случай.

209 Следва да се отбележи, че точка 18 от Насоките, впрочем не повече от точка 13 от същите, не посочва нито „доставени продажби“, нито „фактурирани продажби“ в ЕИП, но посочва единствено „продажби“, извършени в ЕИП.

210 От това следва, че Насоките не само че не изискват да се вземат предвид продажбите, доставени в ЕИП, но и допускат Комисията да приеме продажбите, фактурирани в ЕИП, за да изчисли стойността на продажбите на всяко предприятие в ЕИП.

211 За да могат обаче да се приемат продажбите, за които са издадени фактури в ЕИП, този критерий трябва да отразява реалността на пазара, т.е. той трябва да е най-годният да определи последиците на картела за конкуренцията в ЕИП.

212 Същевременно жалбоподателите не оспорват, че макар по-голямата част от системите от морски маркучи да е с крайно местоназначение в неевропейски региони, някои от основните световни производители на оборудване се намират в различните страни на Съюза/ЕИП (вж. съображение 59 от обжалваното решение). Следователно въздействието върху конкуренцията в ЕИП на картела за морски маркучи изглежда правилно отразено, като се вземат предвид продажбите, фактурирани в ЕИП, и следва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, според които единствено продажбите, доставени в ЕИП, могат да позволят да се преценят последиците от картела в ЕИП.

213 За сметка на това е без значение, че в своето известие за концентрациите Комисията е възнамерявала да даде предимство на мястото на доставка, що се отнася до определянето на оборота, който следва да се вземе предвид, тъй като преценката на последиците от една концентрация върху пазара всъщност не е сравнима с определянето на размера на глобата,

която следва да се наложи на дадено предприятие поради нарушение на член 81 ЕО, макар че определянето на пазарната стойност би било идентично в известието за концентрациите и в Насоките.

214 Освен това фактът, че Комисията се самоограничава в областта на конкурентното право, не я задължава да се самоограничава по същия начин в друга област, нито се изразява ipso facto в идентично ограничение в същата.

215 Освен това обстоятелството, че в обжалваното решение е установено, че продажбите с цел подмяна на крайни ползватели – голяма част от които несъмнено се намира извън ЕИП – представляват по-голяма част от световния пазар на морски маркучи, отколкото продажбите на нови продукти (съображение 55 от обжалваното решение), не е в противоречие с преценката на Комисията, според която в настоящия случай мястото, където е разположено образуването, на което са фактурирани продажбите, е най-подходящо, за да се прецени дали продажбите са извършени в ЕИП (съображение 427 от обжалваното решение), което всъщност означава, че само продажбите, за фактурирани на клиенти, разположени в ЕИП – независимо от местонахождението на крайните ползватели – са тези, които са взети предвид от Комисията.

216 Следователно трябва да се прецени дали в светлината на посочените по-горе съображения Комисията е използвала данните, които предприятията са предоставили за продажбите, а именно данните относно фактурираните продажби, по неочакван за същите начин и така, че да наруши техните оправдани правни очаквания.

217 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика правото на позоваване на принципа на защитата на оправданите правни очаквания се предоставя на всяко лице в положение, при което администрацията на Общността, като му е предоставила конкретни уверения, е породила у него основателни надежди (Решение на Съда от 15 юли 2004 г. по дело Di Lenardo и Dilexport, C-37/02 и C-38/02, Recueil, стр. I-6911, точка 70 и Решение на Общия съд от 17 декември 1998 г. по дело Embassy Limousines & Services/Парламент, T-203/96, Recueil, стр. II-4239, точка 74). Такива уверения, независимо от формата, в която са предадени, представляват конкретни, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници (вж. в този смисъл Решение на Съда от 25 май 2000 г. по дело Kögler/Съд, C-82/98 P, Recueil, стр. I-3855, точка 33). Никой обаче не може да се позовава на нарушение на този принцип при липсата на конкретни уверения, предоставени му от администрацията (Решение на Съда от 24 ноември 2005 г. по дело Германия/Комисия, C-506/03, непубликувано в Сборника, точка 58 и Решение на Съда от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 147). Нещо повече, само уверения, които съответстват на приложимите норми, могат да са основание за оправдани правни очаквания (Решение на Общия съд от 30 юни 2005 г. по дело Branco/Комисия, T-347/03, Recueil, стр. II-2555, точка 102, Решение на Общия съд от 23 февруари 2006 г. по дело Cementbouw Handel & Industrie/Комисия, T-282/02, Recueil, стр. II-319, точка 77 и Решение на Общия съд от 19 ноември 2009 г. по дело Denka International/Комисия, T-334/07, Сборник, стр. II-4205, точка 132).

218 В настоящия случай се налага изводът, че Комисията не е давала никакви уверения на жалбоподателите по смисъла на тази съдебна практика, че предоставените от тях, първоначално по тяхна инициатива, а след това по искане на Комисията, данни за продажбите, фактурирани в ЕИП, няма да бъдат приети за изчисляване на глобата, която ще им бъде наложена.

219 Следователно жалбоподателите не могат да се позовават на каквото и да било нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, що се отнася до вземането предвид на данните, които те по своя собствена инициатива са предоставили на Комисията, за продажбите, фактурирани в ЕИП, при изчисляването на глобата, която им е наложена.

220 В заключение, седмото правно основание следва да бъде отхвърлено.

По осмото правно основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, на принципа на личната отговорност и на задължението за мотивиране при изчисляването на прага от 10 % от оборота

Доводи на страните

221 Първо, жалбоподателите твърдят, че Комисията е трябвало да вземе предвид оборота на Parker ITR, а не консолидирания оборот на Parker-Hannifin, за да изчисли тавана от 10 % от наложената на Parker ITR глоба, и че по този начин Комисията е нарушила член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Всъщност според тях от съдебната практика следва, че когато две правни образувания са били част от едно и също предприятие към момента на нарушението, но вече не принадлежат към това предприятие към момента на решението на Комисията, таванът от 10 % следва да се изчислява въз основа на техните съответни отделни обороти. Същите съображения е трябвало да бъдат приложени по аналогия в настоящия случай, тъй като Saiag и ITR, които през по-голямата част от периода на нарушението са били собственици на активите, които са участвали в него, са представлявали предприятие, независимо от предприятието Parker-Hannifin.

222 Жалбоподателите изтъкват, че всяко друго тълкуване би противоречало на принципа на правна сигурност и би довело до несъразмерни резултати.

223 Второ, жалбоподателите считат, че обжалваното решение нарушава по този начин и принципа на личната отговорност, при положение че от 1 април 1986 г. до 31 януари 2002 г. активите на Parker ITR, свързани с морските маркучи, са принадлежали на различни предприятия.

224 Трето, жалбоподателите поддържат, че Комисията не е отговорила на доводите, които те са изтъкнали в хода на административното производство относно тълкуването на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Според тях обжалваното решение се ограничава да посочи, че основният коригиран размер, възприет за глобите, не надвишава тавана от 10 %, което не позволява да се разбере обосновката, на която почива решението на Комисията да изчисли тавана от 10 % на основата на оборота на Parker-Hannifin за частта от глобата, за която Parker ITR се счита за единствено отговорен.

225 Комисията оспорва тези твърдения.

Преценка на Общия съд

226 Следва да се припомни, от една страна, че трябва да се уважи първото правно основание и следователно периодът на нарушението, което трябва да се възприеме за Parker ITR, тече от 1 януари 2002 г. до 2 май 2007 г., и от друга страна, да се отхвърли третото правно основание, което дава основание на Общия съд да приеме, че през целия период на нарушението, с изключение на периода от 1 януари 2002 г. до 31 януари 2002 г., Parker ITR е било изцяло дъщерно дружество на Parker-Hannifin, върху което последното е упражнявало решаващо влияние.

227 Освен това съгласно постоянната съдебна практика целта, която се преследва с въвеждането на тавана от 10 %, не би могла да бъде постигната, ако този таван се прилага първоначално за всеки отделен адресат на решението, с което се налага глобата. Само ако се установи впоследствие, че няколко адресата съставляват „предприятието“ в смисъла на икономическото образувание, отговорно за санкционираното нарушение, и то още към момента на приемане на това решение,

таванът може да се изчисли въз основа на общия оборот на това предприятие, тоест въз основа на всичките му компоненти, взети заедно (Решение по дело Tokai Carbon и др./Комисия, точка 125 по-горе, точка 390).

228 При положение че първото правно основание е уважено, осмото правно основание, доколкото се отнася до периода на нарушението преди 1 януари 2002 г., през който нарушението е било извършено от ITR, е неотносимо. Освен това то е неоснователно, що се отнася до периода на нарушението след 1 януари 2002 г., доколкото през целия този период, с изключение на един месец, Parker ITR и Parker-Hannifin са съставлявали една стопанска единица, отговорна за санкционираното нарушение. Поради това таванът на глобата би могъл да се изчисли въз основа на общия оборот за това предприятие, тоест въз основа на всичките му компоненти, взети заедно.

229 Впрочем, доколкото първото правно основание е уважено, не е необходимо да се разглеждат останалите твърдения за нарушения, изведени от нарушение на принципа на личната отговорност и на пропорционалността, и на липсата на мотиви, тъй като се отнасят до последиците от вземането предвид в обжалваното решение на периода преди 1 януари 2002 г.

230 Следователно осмото правно основание трябва да се отхвърли.

По деветото правно основание, изведено от нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания и на задължението за мотивиране поради отказа на Комисията да намали глобата на основание сътрудничество

Обжалваното решение

231 От съображения 489—493 от обжалваното решение по същество е видно, че Parker ITR е представило на Комисията, в рамките на програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, документи, въз основа на които е счела, от една страна, че те нямат голяма добавена стойност относно периода 1986—2007 г., и от друга страна, че несъмнено съдържат данни, които позволяват да се установи съществуването на картела от 1972 г. до началото на 80-те години. Комисията обаче приема, че за този период нарушението следва да се счита за погасено по давност. От това тя стига до извода, че няма основание за намаляване на глобата на жалбоподателите.

Доводи на страните

232 Жалбоподателите изтъкват, че са събрали и представили в заявлението си за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер редица съществени доказателства за факти, [*поверително*], които преди това не са били известни на Комисията и които имат пряка връзка с [*поверително*] на нарушението. Според жалбоподателите Комисията е приела, че тези доказателства, които се отнасят за периода от [*поверително*], нямат никаква добавена стойност, поради което [*поверително*]. Такъв анализ обаче би бил в противоречие с [*поверително*]. Нещо повече, Комисията не била представила никакъв довод, който да обясни защо [*поверително*].

233 Жалбоподателите освен това поддържат, че макар Комисията да е приела, че представените от жалбоподателите доказателства са със съществена добавена стойност, не е било възможно Parker ITR са бъде подведено под отговорност за [*поверително*] на картела на базата на тези доказателства и това частично освобождаване се кумулирало с предоставеното намаляване на глобата във връзка с освобождаването от глоби или намаляване на техния размер поради сътрудничество, съгласно точка 26, последна алинея от Известието относно сътрудничеството.

234 Накрая, жалбоподателите оспорват да са прикривали картела, след като са научили за него.

235 Комисията оспорва тези твърдения.

Преценка на Общия съд

236 Точка 25 от Известието относно сътрудничеството гласи:

„Във всяко окончателно решение, прието в края на административното производство, Комисията определя размера на намалението за съответното предприятие спрямо глобата, която следва иначе да бъде наложена. За:

— първото предприятие, което предостави съществена добавена стойност: намаление в размер на 30—50 %,

— второто предприятие, което предостави съществена добавена стойност: намаление в размер на 20—30 %,

— всяко следващо предприятие, което предостави съществена добавена стойност: намаление в размер до 20 %.

При определяне размера на намалението във всеки от тези диапазони Комисията взема предвид времето, по което са предоставени доказателствата, отговарящи на условието по точка 24, както и степента, в която те представляват добавена стойност.

Ако заявителят за намаляване на глоба е първият, предоставил безспорни доказателства по смисъла на точка 25, които Комисията използва за установяване на допълнителни факти, увеличаващи тежестта или продължителността на нарушението, Комисията не взема предвид тези допълнителни факти при определяне размера на глобата на предприятието, предоставило доказателствата“.

237 Точка 36 от Известието относно сътрудничеството уточнява:

„Комисията не приема позиция относно това дали ще предостави или не условно освобождаване или относно уважаването на дадено заявление, ако бъде установено, че заявлението се отнася до нарушения, извършени извън петгодишния давностен срок за налагане на санкции, определен в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, тъй като тези заявления биха били недопустими“.

238 В настоящия случай доказателствата, въз основа на които жалбоподателите считат, че трябва да се ползват от намаление на глобата поради сътрудничество, се отнасят до периода от [*поверително*].

239 Дори да се предположи, че са съществени, тези доказателства се отнасят до период [*поверително*].

240 Както основателно отбелязва Комисията, за този период на нарушението, дори да се предположи, че е установен в достатъчна степен благодарение на посочените доказателства, е трябвало да се приеме, че давността е изтекла.

241 Комисията освен това изтъква в съображение 491 от обжалваното решение, че представените доказателства за периода [*поверително*] са прекалено несъстоятелни, за да могат да установят нарушение.

242 При положение че Комисията констатира, че не разполага с никакво доказателство за участие в тайно споразумение, което да е достатъчно за установяване на нарушение през периода от [*поверително*], от това тя е следвало да направи извода, че периодът, за който се отнасят представените от жалбоподателите доказателства [*поверително*] и Комисията основателно е отказала да намали глобата на жалбоподателите, предвид липсата на каквато и да е добавена стойност на посочените доказателства.

243 Освен това следва да се приеме, че обжалваното решение съдържа подробни мотиви в това отношение, които са посочени в съображения 489—493 от него.

244 Следователно деветото правно основание следва да се отхвърли в неговата цялост.

245 Предвид всички изложени по-горе съображения член 1 от обжалваното решение следва да бъде отменен в частта, в която е установено, че Parker ITR Srl е участвало в нарушението за периода преди 1 януари 2002 г. Следователно трябва да се отмени и член 2 от обжалваното решение, в частта му относно жалбоподателите.

По искането за изменение Общият съд упражнява правомощие на пълна юрисдикция и по определянето на окончателния размер на глобата

246 Следва да се припомни, че съгласно член 261 ДФЕС регламентите, приети съвместно от Европейския парламент и Съвета на Европейския съюз в съответствие с разпоредбите на ДФЕС, могат да предоставят на Съда пълна юрисдикция да правораздава във връзка със санкциите, предвидени в тези регламенти. Такава компетентност е предоставена на общностния съд с член 31 от Регламент № 1/2003. Следователно той е компетентен отвъд обикновения контрол за законосъобразност на санкцията да замести преценката на Комисията със своята собствена и вследствие на това да отмени наложената глоба или периодична имуществена санкция, да намали или увеличи размера ѝ. Оттук произтича, че съдът на Съюза е оправомощен да упражнява пълна юрисдикция, когато подлага на преценка размера на глобата, и тази юрисдикция може да се упражнява както за намаляване на този размер, така и за неговото увеличаване (вж. Решение на Съда от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точки 60—62 и цитираната съдебна практика).

247 Освен това съгласно член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 при определяне на размера на санкцията се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението.

248 Съдът приема, че при определянето на размерите на глобите трябва да се държи сметка за продължителността на нарушенията и за всички елементи от естество да се включат в преценката на тежестта им, каквито са поведението на всяко от предприятията, изпълняваната от всяко от тях роля при установяването на съгласуваните практики, ползата, която са могли да извлекат от тези практики, размерът им и стойността на съответните стоки, както и рискът, който този тип нарушения представляват за целите на Европейската общност (вж. Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело Chalkor/Комисия, C-386/10 P, Сборник, стр. I-13085, точка 56 и цитираната съдебна практика).

249 Съдът посочва също, че трябва да се вземат предвид обективни елементи като съдържанието и продължителността на антиконкурентните действия, техният брой и интензитет, размерът на засегнатия пазар и настъпилото влошаване на състоянието на публичния икономически ред. При анализа трябва да се вземат предвид също относителната значимост и пазарният дял на виновните предприятия, както и евентуалното наличие на рецидив (Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 248 по-горе, точка 57).

250 В това отношение трябва да се отбележи, че по естеството си определянето на глобата от Общия съд, в рамките на упражняването на правомощието му за пълна юрисдикция, не е точна аритметична задача. Освен това Общият съд не е обвързан от изчисленията на Комисията, а трябва да извърши собствена преценка, като вземе предвид всички обстоятелства по конкретния случай (Решение на Общия съд от 14 септември 2004 г. по дело Aristrain/Комисия, T-156/94, непубликувано в Сборника, точка 43).

251 В настоящия случай, с оглед на преценката, която се извършва от Общия съд в рамките, от една страна, на първото правно основание, и от друга страна, на петото и шестото правно основание, както и на установените грешки в това отношение (вж. точки 130, 140 и 146 по-горе), Общият съд намира за уместно да упражни правомощието си за пълна юрисдикция, предоставено му от член 31 от Регламент № 1/2003, и да замести със своята собствена преценка тази на Комисията по отношение на размера на глобата, която следва да се наложи на жалбоподателите.

252 Следва да се отбележи, че в настоящия случай картелът е с несъмнена тежест, предвид факта, че неправомерните действия, в които изцяло са участвали жалбоподателите, се характеризират с разпределяне на тръжни процедури, определяне на цени, определяне на квоти, установяване на условията за продажба, географско разпределяне на пазара, обмен на чувствителна информация относно цените, обема на продажбите и тръжните процедури за възлагане на обществени поръчки. Освен това става въпрос за картел в световен мащаб.

253 Въпреки това продължителността на нарушението, като се вземе предвид обстоятелството, че първото правно основание е уважено, следва да бъде сведена до пет години и половина, вместо до 19 години по отношение на Parker ITR, което обаче не може да се счита за отговорно за нарушенията, извършени между 1986 г. и декември 2001 г. от ITR и Saiag, както и от техните предшественици.

254 От това произтича, че жалбоподателите не следва да отговарят и за ролята на водач, която е имало ITR между 1999 г. и 2001 г.

255 С оглед на изложените по-горе съображения, като се отчете по-конкретно кумулативният ефект на установените по-горе незаконосъобразности, Общият съд намира, че правилната преценка на всички обстоятелства в настоящия случай изисква на Parker ITR да се наложи глоба в размер на 6 400 000 EUR. Всъщност глоба в такъв размер позволява да се санкционира ефикасно незаконното поведение на жалбоподателя по начин, пропорционален на тежестта на нарушението и с достатъчен възпиращ ефект.

256 Освен това следва да се вземе предвид фактът, че Parker-Hannifin е придобило всички акции на ITR Rubber на 31 януари 2002 г. и че размерът на глобата, за чието заплащане дружеството майка трябва да бъде осъдено солидарно, трябва да се установи въз основа на периода от тази дата до 2 май 2007 г.

257 Предвид всичко изложено по-горе, следва първо да се отмени член 1, буква и) от обжалваното решение, доколкото се отнася до нарушението, в което се упреква Parker ITR за периода преди януари 2002 г., второ, размерът на наложената му глоба да се определи на 6 400 000 EUR, за които Parker-Hannifin трябва да отговаря солидарно до размер на 6 300 000 EUR, при положение че солидарната отговорност на Parker-Hannifin не би могла да се ангажира за периода 1—31 януари 2002 г., и накрая, трето, да се отхвърли жалбата в останалата ѝ част.

По съдебните разноски

258 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено искане в този смисъл. На основание параграф 3, първа алинея от същата разпоредба Общият съд може да разпредели съдебните разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

259 В настоящия случай следва да се припомни, че жалбоподателите искат значително намаляване на глобата, което им е предоставено. Поради това Комисията следва да понесе направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски, направени от жалбоподателите.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) **Отменя член 1, буква и) от Решение C (2009) 428 окончателен на Комисията от 28 януари 2009 година относно производство съгласно член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39406 — Морски маркучи), в частта му, в която Европейската комисия е установила, че Parker ITR Srl е участвало в нарушението за периода преди 1 януари 2002 г.**

2) **Отменя член 2, буква д) от Решение C (2009) 428 окончателен.**

3) **Размерът на наложената на Parker ITR глоба се определя на 6 400 000 EUR, за които Parker-Hannifin Corp. е солидарно отговорно до размер на 6 300 000 EUR.**

4) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

5) **Осъжда Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски, както и разноските, направени от Parker ITR и Parker-Hannifin.**

Azizi Prek Frimodt Nielsen

Обявено в публично съдебно заседание в Люксембург на 17 май 2013 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства в основата на спора 2

Отрасъл за производство на морски маркучи, предназначени за петрол и газ 2

Представяне на жалбоподателите 3

Административно производство 4

Обжалваното решение 5

Производство и искания на страните 6

От правна страна 7

По искането за отмяна 7

По първото правно основание, изведено от неправилно вменяване на Parker ITR на отговорността за нарушението за периода преди 1 януари 2002 г. 8

Обжалваното решение 8

Доводи на страните 8

Преценка на Общия съд 12

По четвъртото правно основание, изведено от неправилно налагане на глоба на Parker ITR за периода преди 11 юни 1999 г. 18

Обжалваното решение 18

Доводи на страните 18

Преценка на Общия съд 18

По петото правно основание, изведено от неправилно увеличаване на глобата с мотива, че Parker ITR е имало роля на водач 18

Обжалваното решение 18

Доводи на страните 19

Преценка на Общия съд 19

По шестото правно основание, изведено от нарушение на принципа на личната отговорност и на задължението за мотивиране по отношение на увеличаването на наложената на Parker-Hannifin глоба поради възприетата роля на водач на Parker ITR 19

Доводи на страните 19

Преценка на Общия съд 19

По второто правно основание, изведено от неправилно вменяване на жалбоподателите на отговорността за нарушението, свързано с неправомерното поведение на г-н. P., директор на отдел „Oil & Gas“ 20

Обжалваното решение 20

Доводи на страните 20

Преценка на Общия съд 20

По третото правно основание, изведено от това, че неправилно е прието, че Parker-Hannifin е солидарно отговорно за нарушението наред с Parker ITR 21

Обжалваното решение 21

Доводи на страните 22

Преценка на Общия съд 23

По седмото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания поради прилагането на погрешен метод за изчисляване на стойността на продажбите при определянето на глобата 25

Обжалваното решение 25

Доводи на страните 26

Преценка на Общия съд 27

По осмото правно основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, на принципа на личната отговорност и на задължението за мотивиране при изчисляването на прага от 10 % от оборота 29

Доводи на страните 29

Преценка на Общия съд 29

По деветото правно основание, изведено от нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания и на задължението за мотивиране поради отказа на Комисията да намали глобата на основание сътрудничество 30

Обжалваното решение 30

Доводи на страните 30

Преценка на Общия съд 31

По искането за изменение Общият съд упражнява правомощие на пълна юрисдикция и по определянето на окончателния размер на глобата 32

По съдебните разноски 34